

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VERDWENEN ROBIJN

N° 2483

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De verdwenen robijn

HOOFDSTUK I

EEN ONGEWENST NACHTELIJK BEZOEK

Vroeg in de ochtend streek er een vliegmachine neer op het vliegveld bij Calcutta, die de kenmerken droeg van een Engelse vliegclub. De piloot moest het als amateur zeer ver hebben gebracht, want de landing geschiedde onberispelijk, nadat de verkeerstoren daartoe draadloos toestemming had gegeven.

Het was een eendekker van het Fokkermodel, en week, wat vorm betreft, van die machines maar weinig af.

Er was zeer weinig bagage aan boord, en de douane-formaliteiten namen slechts weinig tijd in beslag. De paspoorten waren gesteld op de namen

Lord Palmhurst, earl of Danbury, Charles Brunt, secretaris van zijn lordschap en James Clifton, chauffeur, alles volkomen in orde.

Als laatste punt van vertrek gaf Lord Palmhurst het plaatsje Udaraibad op; dat was wel zeer ver uit de buurt, maar de piloot verklaarde twee tussenlandingen te hebben gemaakt om te tanken.

Lord Palmhurst deelde mede, dat hij louter voor zijn plezier reisde, en voornemens was, langs de voormalige route der Holland-Indië vliegers naar Londen terug te keren. Hij voegde daar echter niet aan toe, dat hij voornemens was

onderweg een kleine omweg te maken over een onbewoond eiland, behorende bij de groep der Nicobaren. Hij had daar iets te verrichten, dat hij voor zich hield, om redenen, die uit het vervolg van deze vertelling aldra zullen blijken.

Het vluchtige onderzoek der douane leverde niets op, maar zelfs al hadden de beambten aan dit werk een vol uur besteed, dan is het nog zeer de vraag of zij het kunstig verborgen, geheime kastje zouden hebben ontdekt, dat zich achter in de kajuit onder de vloerbedekking bevond, en dat alleen maar te openen was met een sleuteltje, van uitzonderlijk model dat zich in het bezit bevond van de eigenaar van de vliegmaschine.

Ook de weinige bagage werd slechts oppervlakkig doorzocht. En ook in dit opzicht zou een langer en grondiger onderzoek misschien wel wat meer aan de dag hebben gebracht, bij voorbeeld het verrassende feit dat de lederen tas, welke Lord Palmhurst droeg, een dubbele bodem had, en dat zich in de tussenuimte een groot fortuin bevond aan diamanten, parels, robijnen, smaragden, en nog andere edelstenen, geslepen zowel als ruw.

Zo werd dan de vliegmaschine, na van het douanezegel te zijn voorzien, door het grondpersoneel van het vliegveld naar een der hangars gereden, onder het nauwlettend toezicht van de eigenaar, die pas vertrok, toen hij zag hoe de deuren gesloten werden.

Er loopt een goede, brede verkeersweg van Calcutta naar het vliegveld; er was ook een busdienst en natuurlijk reden er taxi's. De drie pas aangekomen reizigers verkozen dit laatste voertuig, en gaven de Hindoechauffeur het adres op van het Metropole Hotel in Calcutta.

Het hotel bleek tamelijk bezet te zijn, maar zij kregen toch met hun drieën nog twee zeer goede kamers, die uitzicht gaven over de baai van Bengalen.

De geregelde lezer van deze verhalen serie zal het bekend zijn dat Lord Palmhurst niemand anders was dan de stoutmoedige avonturier John Raffles, de geheimzinnige, door zijn sluwheid bijna ongrijpbare wereldreiziger, die nu eens

hier opdook, dan weer daar, meestal in een vermomming, en op zijn weg geleide brandkasten binnenstebuiten gekeerde geldzakken, en platte portefeuilles achter liet.

Zijn secretaris heette Charles Brand, en de reus met zijn brede schouders en zijn goedig uiterlijk was inderdaad zijn chauffeur, maar hij heette James Henderson. Dat de paspoorten zo volkomen in orde waren, was niet verwonderlijk, want zij hadden inderdaad toebehoord aan de earl of Danbury, diens secretaris en chauffeur, maar het gebeente van de drie ongelukkige mannen was reeds lang verbleekt ergens onder de brandende, Afrikaanse zon.

Zodra de deur van hun kamer dicht was en de lichtvoetige, bruine bediende zich had verwijderd, zei Raffles glimlachend:

— Zie zo, een paar dagen rust hebben wij waarlijk wel verdiend, na alles wat wij hebben door gemaakt. Daarna zullen wij naar de Nicobaren vliegen, Charles, en daar, wat dit valies bevat aan sieraden in onze schatkamer deponeren.

En hij tilde het zware valies van de tafel, waarop hij het had geplaatst.

— Je hebt er de grote robijn nog niet bijgevoegd, zei Brand.

— Dat is waar, maar ik weet niet of ik het geschenk van Radja Gandar van Mandrapora wel daarginds zal laten. Het is eigenlijk zonde, om dat vorstelijk geschenk daar te verbergen.

— Ik denk dat die prachtige rode saffier op zijn minst tien duizend pond sterling waard is, zei Brand. Ga je hem verkopen?

— Voorlopig niet. En zeker niet hier in India. Je herinnert je wel wat de gever gezegd heeft: ik moest het Oog van Vishnoe hier goed verborgen houden, of het zou mij het leven kunnen kosten. Een gelovig Brahmaan mag niet dulden dat dit heilige juweel zich in handen van een giaur, van een christenhond bevindt.

Onder het spreken had Raffles de hand in de achterzak gestoken, en haalde er een vrij grote revolver uit. Hij draaide op een bijzondere wijze enige malen

aan de ring, waarna in de kolf een klein rond dekseltje opensprong, onzichtbaar verborgen in het harde, gekerfde ebbenhout.

En daar lag in een holte, een der prachtigste robijnen, die men zich kan voorstellen, doorzichtig bloedrood, bijna zo groot als een walnoot, en door een meesterhand geslepen.

Raffles keerde de revolver om en liet de noot in de palm van zijn hand rollen. Hij bekeek de steen nauwkeurig en zei peinzend:

— Er moet een tweede exemplaar van bestaan. Beide stenen hebben zich bevonden in het hoofd van een beeld van Vishnoe, van massief zilver, en dat in een tempel, niet ver van Indrapore moet hebben gestaan. Dat is eeuwen geleden. Niemand weet waar het beeld gebleven is, maar het was heilig verklaard door de Brahmanen.

— Hoe zou Radja Gandar de steen in zijn bezit hebben gekregen? vroeg Brand.

— Dat weet ik niet. Waarschijnlijk is dit Oog van Vishnoe van geslacht tot geslacht over gegaan. Volgens de Brahmanen zou het onheil stichten, als een blanke deze steen in zijn bezit kreeg. Nu, ik hoop te zullen bewijzen, dat dat een fictie is. Het is een prachtig, een vorstelijk geschenk en eigenlijk te veel voor de dienst, die wij de Radja bewezen hebben.

Brand schudde het hoofd. Hij dacht aan het gevaarlijke avontuur dat zij pas hadden beleefd. Gandar, de jonge Radja had inbreuk gemaakt op de heiligste wetten van zijn eigen land, en was gevlucht met een jonge vrouw, nog bijna een kind, dat op de brandstapel de vuurdood had moeten sterven naast haar zogenaamde echtgenoot, een grijsaard van meer dan tachtig jaren. Het was niets meer of minder dan heiligschennis en Gandar zou zeker door zijn eigen onderdanen gedood zijn, als Raffles niet het geluk had gehad, hem en de jonge vrouw aan hun klauwen te ontrukken. Als dank daarvoor had de jonge vorst hem die prachtige steen gegeven, met de waarschuwing er bij het kleinnood vooral niet aan een Brahmaan

te laten zien, en Raffles was van plan de wenk ter harte te nemen.

Raffles deed de robijn weer in de holte van de kolf, klapte het dekseltje dicht, zodat er van de opening niets meer te zien viel en stak het wapen in zijn zak.

Vervolgens namen de drie mannen om beurten een verfrissend bad, lieten de bediende van een bazar met witte tropen pakken komen en wandelden een half uur later, na de valiezen zorgvuldig te hebben weggesloten in de muurkast van hun kamer, door de straten van Calcutta.

De brede, Europese straten leveren vaak een zonderlinge aanblik op, want de kleine ezeltjes, de trage kamelen, de fakirs, dikwijls met zelf toegebrachte afzichtelijke wonden, en kaal geschorren hoofden, de in vodden gehulde bedelaars, de twee-raderige karren die door zebus getrokken worden, dit alles behoort eigenlijk niet thuis tussen de witte moderne huizen, en in de lanen der goed onderhouden plantsoenen.

De drie mannen lunchten in een der restaurants aan de baai, en genoten van het levendige schouwspel hetwelk de haven opleverde.

Het restaurant was hoog gelegen, en van het ruime terras gezien, strekte zich bijna de gehele Delta van de Ganges voor hun ogen uit.

De drie mannen luierden de namiddag door, voeren in een grote boot langs de kust, onder een grote zonnetent, om de uren van de ergste hitte beter te kunnen verdragen.

Zij begaven zich vroeg ter ruste, ten einde te bekomen van de vermoeienissen die zij achter de rug hadden.

Raffles en Brand hadden samen een kamer met twee bedden, Henderson de tweede, die wat kleiner was, en verderop in de gang gelegen.

Beide bedden waren natuurlijk voorzien van een klamboe van muskietengaas dat tot op de grond neerhing. De bedden hadden slechts een zeer dun dek, en zelfs dat zou wel niet gebruikt worden, want het was nog altijd zeer warm.

Nadat Raffles de deur had gesloten, legde hij zijn revolver op het nacht-

tafeltje naast zijn bed, en overtuigde zich er voor alle zekerheid nogmaals van, dat de robijn zich op haar plaats bevond. Raffles had de voorzorg genomen, de prachtige edelsteen met een laagje watten te omwikkelen.

De vrienden waren vermoeid, en het duurde niet lang of zij waren vast in slaap.

Hoe laat het was, had hij naderhand onmogelijk kunnen zeggen, maar het moest nog midden in de nacht zijn, toen Raffles door een licht geluid ontwaakte.

Hij was in een ogenblik klaar wakker.

De maan scheen nog altijd door het venster, maar het hemellichaam was een eind verschoven, en verlichtte een groot deel van de kamer.

Raffles keek naar het bed tegenover het zijne, en luisterde, maar Brand sliep rustig, hetgeen aan zijn gelijkmatige ademhaling duidelijk hoorbaar was.

Toen klonk wederom het zwakke, ritselende geluid als van een dor blad, dat door de wind wordt voortgejaagd.

Raffles keek onderzoekend in het vertrek rond. Het was een hotelkamer, zoals men die in de tropen ook in grote hotels aantreft, en er op berekend om alles zo fris en koel mogelijk te houden. Voor de ramen hingen witte, tulen gordijnen en in het midden lag een fijn gevlochten mat op de tegelvloer. De meubelen waren van wit gelakt hout; de kamer had een douchecel, en vaste wastafels.

Raffles reikte achter zich om licht te maken, de schakelaar knipte, maar de lamp ging niet branden. Hij probeerde het nog eens, maar weer zonder gevolg.

Meteen hoorde hij een sissend geluid, dat hem verontrustend in de oren klonk en hem haastig deed overeindkomen.

In het muskietengaas was een grote scheur, waardoor hij gemakkelijk de hand kon steken en toen hij zijn revolver wilde pakken, was het wapen verdwenen...

Raffles staarde een ogenblik zonder enige beweging te maken naar het voe-

teneinde van zijn bed. Het dek was op de grond gevallen, en de maan bescheen een hoek van het witte onderlaken. Over die helderwitte plek bewoog zich langzaam iets vooruit.

Raffles zag direct wat het was. Het was de afzichtelijke, platte, driekante kop van een cobra. Slechts een deel van de gezwollen hals lag op het bed, maar het monster zou gemakkelijk langs een der ijzeren poten van het bed naar boven kunnen kruipen. Raffles begreep dat de bewegingen die hij had gemaakt, de woede van de gifslang hadden opgewekt want hoe langer hoe meer zette de hals zich uit, nu het dier de kop ophief, zodat de karakteristieke briltekening duidelijk zichtbaar was. Nu zag hij echter alleen maar de boosaardige fonkelende felle ogen en de gespleten tong, die bliksemsnel heen en weer schoot tussen de kaken.

Hij hield zich doodstil, want hij begreep dat de minste beweging noodlottig zou kunnen zijn. Zelfs op dit ogenblik was de afschuwelijke kop van het ondiep nauwelijks een halve meter van zijn blote voeten die uit de zijden pyjama staken verwijderd.

Toen schoot Raffles plotseling iets te binnen. Hij herinnerde zich, dat de brilslang uiterst gevoelig is voor muziek.

Hij moest dat middel proberen, want zijn enige wapen was op een raadselachtige wijze verdwenen. Misschien zou het Brand wakker maken, en de hemel gave, dat zijn vriend aanstonds zou begrijpen wat er gaande was.

Hij begon heel zacht te fluiten, hetgeen hem niet gemakkelijk viel, want zijn lippen waren als perkament.

Bijna onmiddellijk kwam er een einde aan het langzaam voortschuifelen van het zandkleurige lichaam met de groene zigzagstrepen. De kop kwam nog verder omhoog, het zwellen van de hals hield op, en Raffles voelde zijn hart woest tegen zijn ribben kloppen van vreugde, bij dit eerste succes.

Hij floot nog wat harder, een walsmelodie; en hij begreep dat hij geen seconde zou mogen ophouden, nu hij eenmaal aan de gang was, want in dat

geval zou het monster onmiddellijk toe-
bijten.

De tijd, die Brand nodig had om wak-
ker te worden, scheen eindeloos. Raffles
voelde zijn keel uitdrogen, maar einde-
lijk hief de jonge man het hoofd op,
wreef zijn ogen uit, richtte zich op
een elleboog overeind, tastte naar zijn
lichtschakelaar, vloekte zacht, toen hij
bemerkte dat het donker bleef, en keek
toen vol verbazing naar de in zijn bed
overeind zittende vriend, die daar een
walsdeuntje floot, met de ogen strak
op iets gericht.

Brand schrok hevig. Zijn bed was
zodanig geplaatst dat hij de onderkant
van Raffles' ledikant niet kon zien. Had
zijn vriend koorts? Had Raffles plot-
seling een aanval gekregen van malaria
die moeraskoorts die de sterkste man
binnen korte tijd kan slopen?

Het gelaat van Raffles was spierwit,
en strak als een masker. Onder het
fluiten bewoog hij zacht het hoofd, en
zijn ogen staarden onafgebroken naar
dezelfde plek.

Hoe moest hij Brand op het gevaar
opmerksaam maken, en hem beletten een
al te snelle beweging te maken, die de
woede van het dier weer kon opwekken?

Eensklaps viel hem iets in. In de
vooravond hadden zij een paar nummers
gezien in een variété, waar een Engels
meisje een liedje had gezongen dat zeer
populair was, en waarvan het refrein
ook op straat veel gezongen en geflo-

ten werd. Het was de klacht van een
jongeman, die aan zijn ontrouw liefje
verweet dat zij hem bedrogen had, de
laatste regels van het refrein luidden:

Ik wist het al zo lang, zo lang:

Jij bent een valse, valse slang.

Die laatste regel floot hij telkens en
telkens opnieuw en eensklaps met een
schok begreep Brand.

Hij kwam heel langzaam overeind,
tot hij over de rand van zijn bed kon
heenkijken, en onderdrukte met moeite
een kreet van afgrijzen.

De cobra had zich op een soepele
wijze halverwege het bed opgericht,
en deinde langzaam met het bovenli-
chaam heen en weer.

Brand behield gelukkig zijn tegen-
woordigheid van geest, en handelde
vlug, zacht en vastberaden. Op de stoel
voor zijn bed, onder een paar kleding-
stukken, lag een yatagan, een korte
Turkse sabel met een vlijmscherp lem-
met, dat hij tijdens het jongste avontuur
veroverd had, en waarmee hij zijn wa-
penrek in Londen wilde verrijken.

Terwijl Raffles zijn best deed, te blij-
ven fluiten trok Brand het wapen uit
de schede, langzaam, om geen geluid te
maken, en kroop toen naar het voeten-
einde van zijn bed, en hief het wapen op.

De slang bemerkte het glinsteren van
het lemmet, werd woedend, en wilde zich
op Raffles werpen, maar op hetzelfde
ogenblik suisde de yatagan door de lucht
en hakte het monster glad de kop af.

HOOFDSTUK II

HET VERDWENEN OOG VAN VISHNOE

Een kort ogenblik keken Brand en Raffles elkander doodsbleek aan; toen ging hun blik vol afgrijzen naar de nog stuiptrekkende slang, en sprongen tegelijkertijd uit hun bed, om een onderzoek in te stellen.

Brand had zijn revolver op het tafeltje naast zijn bed, waar een krant overheen lag gevonden, en nam het wapen ter hand.

Raffles had zijn sterke zaklantaarn aangeknipt, en richtte het licht op de kamerdeur.

De beide koperen grendels zaten in de spouwing.

Hij bukte zich en hield het oog vlak boven de vloer; de kier van de deur

was zo smal, dat het volkomen onmogelijk was dat een brilslang van die grootte onder de deur kon zijn doorgekropen.

De deur naar de badkamer stond open en Raffles trad het kleine, wit betegelde hokje binnen. Het had geen uitgang naar de gang, maar het tuimelraam stond op een handbreed open.

Het was echter onbegrijpelijk, hoe de slang uit zichzelf op die plek zou zijn gekomen, ofschoon het niet volkomen onmogelijk moest worden geacht.

Plotseling schoot Raffles de verdwijning van zijn revolver te binnen.

— Er moet hier iets gebeurd zijn, terwijl wij sliepen, zei hij fluisterend

tot Brand. Dat er iemand de slaapkamer binnen zou zijn gekomen, is onmogelijk. Je ziet dat de deur goed gesloten is, en dat zelfde geldt voor het balkonraam. En toch is mijn revolver verdwenen.

— Misschien op de grond gevallen? opperde Brand verschrikt.

— Onmogelijk. Dat had ik moeten horen. Neen, de revolver is vast en zeker gestolen.

Brand had moeite een kreet van schrik te onderdrukken.

Hij legde een bevende hand op de arm van zijn vriend en fluisterde hees:

— Dan is dus ook de robijn verdwenen.

— Natuurlijk. Het is niet om het wapen te doen geweest, want de dief heeft jouw revolver kalm laten liggen, maar om hetgeen mijn wapen bevatte. Dat betekent, amice, dat wij bespied moeten zijn, toen wij hier onze bagage ontpakten. Dat betekent verder, dat men ons reeds gewantrouwd heeft, toen wij in dit hotel kwamen, en dat wij thans van ons leven niet meer zeker zijn. Want die slang was op ons afgezonden als wrekende rechter. Het kan niet anders of hier zitten Hindoes achter, die optreden in opdracht van hoger geplaatste Brahmanen.

— Dat klinkt waarachtig als een sprookje, Edward. Waarom zouden wij gewantrouwd worden? Hoe kan men hier in Calcutta al weten, wat er eergisteren op duizend mijlen van hier is voorgevallen?

— Daarnaar zou ik maar geen onderzoek doen, Charles, want dat ontdekken wij westerlingen toch nooit. Niemand heeft ooit begrepen hoe het in zijn werk gaat, maar een bericht van enig belang wordt onder de Indiërs verspreid met de snelheid van een telegram, en toch komt er maar hoogst zelden een postbeambte aan te pas. Maar hoe dan ook, men wist hier dat het Oog van Vishnoe uit de hand van een Brahmaan was overgegaan in die van een gehaten christenhond.

— Maar hoe heeft men ons hier kunnen bespieden? De gordijnen waren weliswaar open, maar wij zijn hier op de derde verdieping van het hotel. Er is een koperen plaatje voor het deurslot, en men kan dus ook niet door het sleutelgat hebben geloerd.

Zonder te antwoorden, liep Raffles de kamer langzaam in het rond, zorgvuldig de muren bekloppend, totdat hij bleef staan, en glimlachend naar boven wees.

Een weinig ter zijde van het balkon bevond zich, hoog in de muur, bijna tegen de zoldering aan een rond ventilatiegat, hetwelk door een ijzeren rooster geheel of gedeeltelijk kon worden afgesloten, door aan een koord te trekken.

— Door die opening heeft men ons bespied, dat staat voor mij vast, zei Raffles.

— Maar hoe kon hij bij die ventilator komen? vroeg Brand verwonderd.

— Heel eenvoudig. Kijk zelf maar. Een brandtrap loopt langs de muur, juist naast onze slaapkamer. Een Hindoe die een beetje lenig is, en dat zijn ze allemaal, kan zich gemakkelijk een beetje terzijde buigen, en door dat rooster naar binnen gluren.

— Dan moet de schuif toevallig open zijn geweest.

— Dat was niet volstrekt noodzakelijk. De muur is dun, en een Hindoe kan gemakkelijk zijn smalle hand in de opening steken, en de schuif een weinig laten draaien.

— En de slang?

— Wel, de dief heeft het monster zeer waarschijnlijk in een goed gesloten mand bij zich gehad, en is naar een of andere kamer gegaan, boven onze badkamer gelegen. Het moet hem niet moeilijk zijn gevallen, de mand vlak boven het open tuimelraam om te keren, zodat de slang naar binnen viel. Het spreekt vanzelf dat het reptiel hierdoor eerst woedend is geworden, en toen trok de warmte van onze slaapkamer hem aan.

— Maar, de revolver? Hoe kwam die

weg, als er hier niemand is geweest?

Ook op deze vraag gaf Raffles niet aanstonds antwoord, maar hij zette zijn onderzoek zorgvuldig voort.

De gangdeur bevond zich juist naast het tafeltje, waarop de revolver had gelegen, maar die deur was op slot en grendel. Daarenboven, als de dief die nacht binnen was geweest, dan had hij immers evengoed met eigen hand de twee mannen kunnen doden?

Maar boven de deur bevond zich een smalle opening, ongeveer in de vorm van een brievenbus, ongeveer drie vingers breed, en even lang als de deur.

In vele hotels vindt men die kijkglazen, die men echter onmogelijk bereiken kan, of men moet een trapje voor de deur plaatsen. Zij hebben ten doel, de gerant in staat te stellen, een blik in een logeerkamer te werpen, als men, bij voorbeeld, moet vrezen dat de bewoner een ongeluk is overkomen, omdat hij niet antwoordt op kloppen, en de deur gesloten blijkt te zijn.

Raffles ging op een stoel staan voor de deur, en glimlachte.

— Het is heel handig gedaan, zei hij, van de stoel stappend. Ik denk, Charles dat de revolver door middel van een sterke magneet naar buiten is getrokken.

— Maar het tafeltje staat toch niet onder de deur.

— Dat is geen beletsel. De magneet kan met een dun koord aan het uiteinde van een stok verbonden zijn geweest, en aldus al heel makkelijk juist boven de revolver zijn gebracht. Voorlopig zullen wij het tenminste maar op deze verklaring houden, amice. De hoofdzak is dat mijn kostbare robijn is gestolen en dat ik tot iedere prijs wil terug hebben.

Raffles had zijn zaklantaarn gedoofd en het gordijn voor het balkonraam open geschoven. Hij opende het en deed een stap naar voren. Niets verdachts liet

zich zien. De stad sliep nog. Pas over een paar uur zou de dag aanbreken.

Het licht van de maan was zo krachtig, dat men duidelijk de donkere vormen van de schepen in de haven kon onderscheiden. Heel ver roide een taxi over het geasfalteerde wegdek van een der hoofdstraten. Verder was er geen levende ziel te zien.

Raffles ging weer naar binnen, sloot nadenkend de deur, trok het tuimelraam in de badkamer dicht, sloot het met de knip, deed ook de deur dicht, en zei toen tot Brand:

— Laten we maar weer gaan slapen.

— Slapen? vroeg Brand verbaasd. En ik dacht dat je de zaak niet zou laten rusten?

— Natuurlijk niet. Maar het heeft geen doel, en, het zou zelfs heel gevaarlijk zijn, nu, midden in de nacht daarmee te beginnen. Wij moeten proberen de steen met list weer in ons bezit te krijgen, omdat met geweld zeker niets te bereiken valt. Er zijn hier minstens veertig inlandse bedienden in het hotel. De dader heeft de steen natuurlijk al lang in veiligheid gebracht. Morgen, bij daglicht, zullen wij aanstonds beginnen met ons onderzoek. Voor het ogenblik blijft ons niets anders over dan nog enige uren rust te nemen.

— Ik geloof niet dat er veel van slapen zal komen, wat mij betreft althans. De gedachte aan dat afschuwelijke monster...

Brand voltooide de zin niet maar keek huiverend naar de in tweeën gehakte slang.

Raffles haalde de schouders op, en zei:

— Dat grapje wordt natuurlijk niet herhaald. Het is in de eerste plaats lang niet gemakkelijk, aan een levende cobra te komen, die zijn giftanden nog heeft. Daarenboven is nu alles gesloten, en tenslotte de dader denkt waarschijnlijk dat wij er reeds geweest zijn.

Dat juist geeft ons enig voordeel bij het onderzoek. Heus... Charles, ga naar bed, iets beters kan ik je niet aanraden.

Raffles schopte de dode slang van het voeteneinde van het bed, strekte zich uit geuude eens en sliep drie minuten later zo rustig, alsof er in het geheel niets gebeurd was. Brand luisterde even naar de regelmatige ademhaling van die wonderlijke metgezel, die onder dit alles zo koel was gebleven als een komkommer, en deed zijn best, op zijn beurt in te slapen. Maar het begon reeds langzaam te dagen, toen hij eindelijk indommelde.

De polshorloge van Raffles wees kwart over acht, toen hij opnieuw ontwaakte, en dadelijk klaarwakker uit zijn bed sprong. Hij sloeg de klamboe opzij, rekte zijn sterk, lenig lichaam uit, en ging naar de badkamer, om door een koude douche het warme lichaam te verfrissen.

Brand volgde een ogenblik later zijn voorbeeld, en toen de twee vrienden bezig waren zich aan te kleden, zei Raffles plotseling, zonder op te zien:

— Je mag vooral niet in die richting kijken, maar er staat weer een man op de brandtrap, die door 't ventilatierooster gluurt. Ik voel het meer dan ik het kan zien, maar het koordje schommelt zwak heen en weer, en nu is er toch geen aasje tocht.

Zonder het hoofd om te draaien, wierp Brand snel een blik in de spiegel, die het dunne koordje, dat inderdaad bevoog weerkaatste.

— Blijf bij de tafel staan, zei Raffles op zachte toon. Waar is het windpistool?

— Het moet nog in de buitenzak van je jas zitten.

Raffles trok de jas aan, en voelde inderdaad het kleine wapen in een der buitenzakken.

— Het is toch geladen? vroeg hij weer.

— Er zitten nog twee kogeltjes op. Wat ga je er mee doen?

— Die spion merken, en als het kan zonder te veel opzien te verwekken. Blijf

rustig hier, en doe, alsof je de koffer gaat pakken. Ik zal proberen, zo gauw mogelijk terug te komen.

Raffles verliet het vertrek, zonder enige overhaasting, en trachtte de deur van de aangrenzende logeerkamer te openen.

Dit was hem echter niet mogelijk, want de kamer was niet verhuurd en dus gesloten.

Hij keek links en rechts, en toen hij niemand zag haalde hij snel een lopertje te voorschijn uit het etui, dat hem maar zelden verliet en had in een ommezien de deur geopend.

Voorzichtig duwde hij de deur open keek door de kier, en het eerste wat hij zag, waren twee naakte, bruine voeten en twee dunne enkels, heel hoog op de brandtrap.

Het lot was Raffles gunstig, want die brandtrap liep dicht langs het balkon van de kamer en de twee ramen daarvan stonden open.

Er was geen sprake van, dat de man, wiens voeten hij zag, ook hem zou kunnen zien. Het was duidelijk dat hij nog steeds met gespannen aandacht door het gat van de ventilator keek, waarschijnlijk niets begrijpend van de mislukking van zijn moorddadige aanslag.

Raffles deed nog een stap in het vertrek, ondertussen ingespannen luisterend of hij geen stappen hoorde, nam vlug het kleine windpistool uit zijn zak, en verving de eerste patroon door een andere, die hij uit een cartonnen doosje nam, en die inplaats van een kogel, een stalen puntstiftje had, zoals men ze ook wel gebruikt in kamerbuksen.

Hij hief het wapen op, richtte even en drukte af.

Flop. Een van de bruine voeten werd met een heftige ruk opgetild, en er klonk een kreet van pijn en schrik.

Toen volgde de tweede voet, de schenen, de knieën, en de heupen van de Hindoe. Maar voor de man had kunnen zien wie hem getroffen had, was Raffles al weer in de gang, en had de deur weer in het slot getrokken.

Niemand had hem gezien.

Hij ging zijn eigen kamer weer binnen, en zei glimlachend en tevreden:

— Dat zaakje is voor elkaar, amice. Onze man is getekend, en al ken ik zijn gezicht niet, zijn voet zal hem verraden.

— Denk je dat het een bediende van het hotel is?

— Daar valt, dunkt mij, niet aan te twifelen. Het kan bijna niet anders. Het zou immers dadelijk opvallen, als men een vreemde daar op die brandtrap zag staan. Een bediende echter kan het doen voorkomen, alsof hij bezig is met

glazen wassen of zo iets. En daarenboven moet degene die het Oog van Vishnoe heeft gestolen goed op de hoogte zijn geweest van de inrichting van dit hotel, en de ligging der verschillende kamers.

— Maar die man zal onmiddellijk aan de haal gaan, nu hij gewond is.

— Daarin vergis je je. Zo dom zal hij niet zijn. Want daardoor zou hij onmiddellijk de aandacht op zich vestigen. Maar laten we nu naar beneden gaan, Charles, en goed op de voeten van de bedienden letten.

HOOFDSTUK III

DE WENS VAN MRS. SKUTTLE

Er waren nieuwe gasten gearriveerd.

Dat was duidelijk te bemerken aan een zekere drukte en gehaastheid onder het hogere personeel van het hotel.

Er stonden enige grote koffers in de hal, voorzien van een groot aantal hotel-etiketten.

Het waren waarschijnlijk gasten van aanzien en gewicht, want de gérant had het verbaasd druk, en liep voortdurend van zijn kamer naar de telefooncentrale, waar een jonge dame met een onverschillig gezicht zat, de koptelefoon aan de oren, en die met één oog naar de verschillend gekleurde stoppen van haar ingewikkeld toestel, en met het andere naar haar nagels keek, die zij bezig was met een vijltje te bewerken.

Ook de vier piccolo's hadden het geweldig druk, en de ober, kreeg het reeds nu benauwd in zijn zwarte rok.

Voor de toonbank van de «bookclerk» stond een heer, die ook zeker pas was aangekomen, en, stijf als een paal, met een karwats onder de linker arm, en een monocle in het rechter oog, zijn naam in het gastenregister schreef.

Raffles, zich houdend alsof hij de klerk iets te vragen had, wierp snel een blik in het dikke boek.

De naam van de bewuste nieuwe gast zei hem niet veel, maar destemeer de naam daar vlak boven, die met koeien van letters was neergeschreven: Ike Skuttle, en echtgenote, Boston, U. S. A.

Hij stelde zich spoedig tevreden met de mededeling van de klerk, dat er geen brieven waren voor Lord Palmhurst en voegde zich bij zijn vriend Brand, die bij de brede deuren naar het grote terras van het hotel stond, genietend van het prachtige gezicht, nog half onder de indruk van het geheimzinnig voorval van die nacht.

— De reden van deze opschudding is reeds gevonden, Charles, zei hij, Mr. Ike Skuttle uit Boston heeft Calcutta met een bezoek vereerd, en dit hotel voor alle tijden onderscheiden door er zijn tenten op te slaan.

— Skuttle van de katoentjes? vroeg Brand verwonderd.

— Je drukt het enigszins populair uit, maar het is inderdaad Skuttle de katoenfabrikant, die een reusachtig vermogen heeft verdiend met kilometers van die lapjes stof.

— Wat zou hij hier komen doen, onze vriend Ike Skuttle?

— Vermoedelijk een nieuw afzetgebied zoeken.

— In gezelschap van zijn vrouw?

— Waarom niet? Hij zal het nuttige met het aangename willen verenigen. Maar daar is onze vriend. Aha, ik bemerk dat hij nog dezelfde is, als vroeger, opgeblazen, arrogant en luidruchtig, maar hij heeft een andere vrouw. Jong nog, en lang niet onknap, als ik nog verstand heb van vrouwengezichten.

— Knap? Ze is een schoonheid, fluissterde Brand, bij het zien van de elegante, slanke dame, die uit de lift stapte, terwijl een kleine, bruine piccolo met alle kentekenen van diepe verering de deuren van de eetzaal voor haar open hield.

— Als dat geen filmschoonheid is, Charles, ben ik de Daila Lama van Tibet. Te glad, te... te opgepoetst, oordeelde Raffles. Maar een juweeltje van schilderkunst, dat moet ik erkennen.

— Ik moet toegeven, haar charme is nog een weinig aan de oppervlakte, zei Brand glimlachend. Men ziet nog wat al te zeer door het vernislaagje heen. Maar zij komt er wel, vast en zeker en binnen een jaar zal men haar voor een geboren vrouw van de wereld aanzien. Goede hemel, hoe komt die vent aan zo'n schoonheid?

— Zijn eerste vrouw zal overleden zijn, of hij is van haar gescheiden. Dat gaat tegenwoordig nogal gemakkelijk. En hij is geweldig rijk, hetgeen voor dat lieve schepseltje, dat daar zo fier de vestibule vervult met haar gladde schoonheid, de grote attractie zal zijn geweest. Hij zelf ziet er uit als een boos nijlpaard. Het is duidelijk dat hij niet in zijn humeur is, die Mr. Skuttle.

Op dat ogenblik klonk de luide kraakstem van de katoenfabrikant, en zijn woorden bewezen, dat Raffles er niet zo ver naast was geweest.

Men had het gewaagd, een kleurling naast hem te zetten aan het ontbijt. Het was een gestudeerd man, iemand die zeven jaar de colleges had gevolgd van een universiteit in Europa, maar hij was bruin, hij was dus een kleurling, hij was minderwaardig, en in ieder geval verkoos mijnheer Skuttle niet

naast nikkers te zitten.

Raffles en Brand vingden de stroom van boze woorden op, en keken elkander veelbetekenend aan. Een rasechte Amerikaan, die Mr. Skuttle. Hij scheen volstrekt geen onderscheid te kunnen zien tussen een Bosneger, een kaffer en een beschaafde Hindoe.

De beschaafde Hindoe echter had het ook gehoord. Hij betrad juist de ruime hal, en keek een ogenblik met zijn fluweelzachte ogen naar de druktemaker. Hij droeg witte kleren van fijn linnen, op Westerse wijze gesneden. Alleen zijn kunstig gewonden hoofddoek deed hem kennen als Hindoe. Hij had de tanden in zijn lippen geboord, en scheen in beraad te staan, wat hij zou doen. Toen haalde hij de schouders op en ging glimlachend door de ruime hal naar buiten, door de deur, die door een piccolo voor hem opengehouden werd.

Skuttle scheen zijn ogen niet te vertrouwen, en riep tot de ober op een toon van de diepste verontwaardiging:

— Buigt het personeel hier voor negers? Waar ben ik verzeild? Kent men hier geen onderscheid van rassen?

— Pardon, mijnheer, stamelde de ober, de man naast wie gij gezeten hebt is de zoon van een Radja, van een vorst, hij behoort tot de allerhoogste kaste, en hij heeft een Engelse hogeschool bezocht en...

— En ten overvloede is hij heel wat beschaafder, dan menige Amerikaanse katoenfabrikant, die het zich tot een eer moest rekenen, naast een Hindoe van die rang en stand te hebben gezeten.

Skuttle wendde zijn dik, rood hoofd met een ruk naar Raffles, die deze woorden tamelijk luid maar volkomen kalm gezegd had. Een ogenblik zweeg de dikke man, onder de indruk van de ijzige blik van die staalharde, grijze ogen. Toen wilde hij heftig uitbarsten, maar op dat ogenblik kwam Mrs. Skuttle aangetrippeld, reeds nu behangen met gouden sieraden, en zei in een Engels, dat maar al te zeer verried, dat nog heel wat aan haar beschaving ontbrak:

— Bemoei je toch niet altijd met vreemde lui, Ike. Je geeft je ook maar met Jan en alleman af. Heb je een auto

besteld?

— Ja schat. Ik heb gezegd, dat het er een van het nieuwste model moest zijn.

Het echtpaar moest even wachten, want de bestelde auto was er nog niet en Skuttle wendde zich tot de ober met de opmerking:

— Luister eens, ober. Mijn vrouw heeft haar zinnen gezet op een robijn, waarvan zij heeft horen spreken, en die zo groot is als een hazelnoot.

— Groter, viel Mrs. Skuttle hem in de rede, die voor een grote spiegel aan haar kapsel zat te frutselen.

— Mijn vrouw zegt: groter, ging Skuttle met een grijnslach voort. Laten we dan zeggen zo groot als een walnoot. Het ding moet een naam hebben, op de koop toe. Het oog van vis... hm... van visgraat, geloof ik, in ieder geval, iets met vis erin.

Er kwam een koele uitdrukking op het brede, gladde gezicht van de ober, die afgemeten zei:

— Mijnheer bedoelt waarschijnlijk het Oog van Vishnoe. Ik heb er van horen spreken, maar ik vrees dat mevrouw naar iets anders zal moeten omzien.

Mrs. Skuttle wendde zich met een ruk van de spiegel af, en vroeg snibbig:

— Waarom? Ik wil juist die grote robijn hebben. Wat dat ding kost doet er niet toe.

— Geld speelt geen rol, bevestigde Ike Skuttle onmiddellijk, terwijl hij een hoge borst opzette. Dus je kunt mij niet zeggen, ober, waar ik dat ding kan kopen?

— Die robijn is niet te koop mijnheer, zei de ober met vaste stem, die nu wel begreep wat voor vlees hij in de kuip had. Niemand weet zelfs waar die edelsteen is. En als die steen te koop zou zijn, dan zou u er zeker wel een half miljoen roepia's voor moeten betalen.

— Wat is dat voor heidense munt? Hoeveel dollars is dat zowat?

— Ongeveer 50.000 dollar, mijnheer, antwoordde de ober kortaf.

— Meer niet? riep Mr. Skuttle luidruchtig. Ik heb er het dubbele voor over. Daar is op gerekend. Je wil im-

mers die robijn zo graag hebben schatje?

— Ik moet hem hebben, antwoordde het schatje nadrukkelijk. Ik ben hier gekomen om die steen te kopen en nog een paar andere mooie dingen. Maar in de eerste plaats wil ik het Oog van Vishnoe hebben.

— Je hoort het, ober, zei Mr. Skuttle nonchalant.

De ober haalde even de schouders op en zei:

— Het is duidelijk dat mijnheer dit land nog niet goed kent. U kunt werkelijk de moeite besparen naar die steen te zoeken. Voor zover ik weet, is dat heilige kleinood een paar duizend kilometers hier vandaan, niemand weet het met zekerheid, en het is de vraag of een Hindoe u zal willen, of durven inlichten.

— Klets... Onzin, viel mijnheer Skuttle uit. Voor geld krijg je alles gedaan. Ik ga hier niet weg, of mijn vrouw moet die robijn in haar juwelenkistje hebben. Lieve! daar is de auto. Zullen wij nu gaan?

Het echtpaar Skuttle verdween, en het was alsof iedereen vrijer adem haalde. Het gesprek was op luide toon gevoerd, vooral van de kant van de katoenhandelaar, en velen der aanwezigen hadden het woord voor woord gehoord.

— Wat een snob, spotte Brand, terwijl hij met Raffles naar de ontbijtzaal ging.

— Zeg maar gerust: wat 'n proleet, zei Raffles grimmig.

In het langsgaan keek Raffles onderzoekend een paar bedienden aan, die op hun blote voeten zonder enig gerucht door de vestibule liepen. Hun gezichten waren echter een ondoorgrondelijk masker, maar in hun ogen was iets te lezen, hetwelk Raffles zei, dat er onder die Hindoes niemand was die niet volkomen begrepen had waarover het daareven tussen Mr. Skuttle en de ober kelner was gegaan.

Niet zodra waren zij in de eetzaal, of Raffles gaf Brand een duw met de elleboog.

Dicht bij een der wijd geopende ramen die toegang gaven tot de binnentuin van het hotel, stond een Hindoe met een

reep linnen om de enkel gewikkeld, welk verband hij waarschijnlijk zelf had aangebracht.

De ogen, waarmee hij naar Raffles keek, gloeiden als kolen vuur, maar voor het overige scheen de man volmaakt kalm.

Raffles bediende zich van de Italiaanse taal om zacht tot Brand te zeggen, zonder daarbij de Hindoe aan te zien:

— Daar staat onze man. Die daar bij het raam. Hij weet nog niet, dat het getroffen been hem binnen een uur zal beletten, om een voet te verzetten.

— Hij zal er toch niet aan sterven? vroeg Brand.

— Geen sprake van, tenzij hij zou gaan knoeien met geneesmiddeltjes van eigen vinding. Het been zal alleen sterk opzwellen, maar die zwelling gaat na een paar dagen vanzelf weer weg.

— Zou hij de man zijn, die de robijn in zijn bezit heeft?

— Waarschijnlijk. Als hij geen helpers heeft gehad, moet hij stellig de steen bij zich hebben, of deze op een veilige plaats hebben verborgen. Maar ik geloof niet dat hij de zaak helemaal alleen heeft opgeknapt. Wij zullen hem scherp in het oog blijven houden.

— Zou de man gewapend zijn?

— Zeer waarschijnlijk, maar niet zichtbaar. Vele Hindoes dragen een dolk met een krom, scherp lemmet in een houten schede op de blote borst onder hun baadje.

— Maar als die man weet dat jij op hem hebt geschoten, zal hij het dan niet vreemd vinden, dat jij hem niet aanklaagt van de moordaanslag van deze nacht? Hij lijkt mij een gevaarlijk, fanatiek man te zijn, zei Brand, na een vluchtige blik op de Hindoe te hebben geworpen, die langzaam was weggedrenfeld, zoveel mogelijk vermijdend, de voet van zijn gewond been plat op de grond te zetten.

— Dat is ongetwijfeld waar, zei Raffles, en bleef een ogenblik in gedachten zitten.

Eensklaps hief hij het hoofd weer op, keek behoedzaam om zich heen, om zich te overtuigen dat niemand hem kon beluisteren, en zei toen zacht:

— Zou je mij het genoeg willen doen, Charles, die man na te gaan en te zien wat hij doet?

— Natuurlijk maar zal hij mij niet onmiddellijk herkennen?

— Daarom is het nodig dat je je vermomt.

— Waarmede? Voor zover ik weet, hebben wij op onze reis niets meegenomen, dat ons zou kunnen helpen.

— Toch wel, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Ik heb er wel degelijk rekening mee gehouden, dat ons onderweg iets zou kunnen overkomen, waardoor het nodig kon worden, ons te vermommen. Je zult een en ander vinden in de geheime bergplaats van de vliegmaschine. Ga er nu aanstonds heen, of nog beter, stuur Henderson, die van alles wat er gebeurd is, nog niets weet, dan zal ik in die tijd trachten onze man in het oog te houden, zonder dat het opvalt. Overigens, ik zei al, dat hij zich over een uur niet meer zal kunnen bewegen. Het is dus best mogelijk dat het een overbodige maatregel is, maar aan de andere kant is het mogelijk, dat de Hindoe, als hij voelt dat zijn been hem in de steek gaat laten, de steen aan een helper ter hand stelt.

— Wat zouden zij van plan zijn met de robijn te doen denk je?

— Wel, als het ware Hindoes zijn, die hun godsdienst boven alles stellen, dan zullen zij het Oog van Vishnoe zodra mogelijk ter hand stellen aan een Brahmaans Hogepriester. En dat zij fanatiek zijn kan niet betwijfeld worden, want denk alleen maar aan hun aanslag op ons leven deze nacht. Ik beschouw die steen wel degelijk als mijn rechtmatig eigendom, want ik heb hem gekregen van een man, die er de vrije beschikking over had.

— Mogelijk, maar hij had hem toch nooit mogen weggeven. Dat is de afgelopen nacht duidelijk gebleken, zei Brand meesmuilend. Nu, ik zal dadelijk Henderson inlichten en hem met de sleutels naar de hangar zenden.

De twee vrienden beëindigden zo snel mogelijk hun ontbijt, waarna Brand de reus ging opzoeken, die hij natuurlijk aantrof in de garage. Hij deelde hem

snel alles mee, wat er die nacht gebeurd was, en Henderson trok een lelijk gezicht.

Hij kreeg zijn instructies, en een minuut later reed hij met een van de auto's van het hotel naar 't vliegveld, waar hij alleen maar zijn pas en ontvangbewijs zou behoeven te tonen.

Een uur later was hij al weer terug, met een klein, plat koffertje bij zich, en begaf zich onmiddellijk naar Raffles, die hij alleen vond in een der uithoeken van het terras, in de schaduw van een grote parasol.

— Mijnheer Brand houdt onze vriend van de slang in het oog, James. Wij weten nu dat hij Gandara heet, en dat... maar wat is er James? Waarom zie je zo bleek? Is je iets overkomen?

— Mij niet, mylord, maar er is iets ernstigs gebeurd op het vliegveld. En toch is de aanslag maar ten halve gelukt.

— Aanslag? herhaalde Raffles langzaam. Wat is er dan gebeurd?

— De grote hangar is voor de helft

afgebrand, mylord. Niemand kan zeggen wat de oorzaak is. Een legervliegtuig is totaal naar de bliksem, een tweede is voor de helft vernield...

— En onze machine? vroeg Raffles ademloos, Henderson bij de arm vattend.

— Ons toestel is er nog betrekkelijk goed afgekomen, mylord. De schroef is geheel verbrand, de hitte daarvan heeft enige spandraden doen knappen, en het landingsgestel heeft geleden, maar dat is alles. Binnen een week kan de machine weer in orde zijn.

Raffles bukte even het hoofd, en fluisterde:

— Dat is werk geweest van de Brahmanen, James. Die lui beschikken over een geheimzinnige macht, die mijn verstand te boven gaat. Maar dat zweer ik: gewonnen geef ik mij niet, met of zonder vliegmaschine. Is dit het koffertje met vermommingen, James? Goed, dan zullen wij daar direct gebruik van maken.

HOOFDSTUK IV

EEN ROVER BEROOFD

Gandara lag in zijn kleine kamer van het hotel, in een hoek van de ruime binnenplaats, die eigenlijk een tuin was, en keek met schitterende ogen van de koorts naar de lage zoldering.

Hij lag op een eenvoudig bed, niet veel meer dan een gewone rustbank van bamboe. Zijn linkerbeen was sterk opgezet, en hij kreunde zacht. Voor hem stond een andere Hindoe, in een lang gewaad, en met een geweldig grote bril op de neus.

Dat was een inlandse dokter, die toevallig in het hotel vertoefde, en wie de gerant verzocht had, eens naar de bediende te gaan kijken.

Gandara echter stelde dit bezoek vol-

strekt niet op prijs.

De Hindoe had zijn geheim waarmee niemand anders te maken had, en zeker niet die geneesheer, die misschien de politie in de zaak zou betrekken.

Hij had gezegd, dat hij een glasscherf in zijn been had gekregen, en de dokter had de wond onderzocht, en schudde nu het hoofd, want hij begreep er totaal niets van.

— Wat was het voor een scherf? vroeg hij, over zijn bril heenziende.

— Een glasscherf van een fles, antwoordde Gandara kortaf.

— Heb je die scherf dadelijk weer uit de wond gehaald.

— Direct.

— Dan begrijp ik er niets van. De

zwellung van het been houdt aan, en je kunt zeker niet lopen?

— Neen.

— Je moet hier blijven liggen. Ik zal een recept voor je opschrijven. Er moet een verband om je been worden gemaakt.

— Ik blijf hier niet liggen, zei de patiënt koppig. Het heeft niets te beteken. Ik ga weer aan mijn werk.

De geneesheer liet een kort lachje horen, en zei:

— Dat strekt je tot eer, vriend, maar het zal niet gaan. Ik ben zeker dat je niet eens op dat been zult kunnen staan. Het is zeer pijnlijk, niet waar?

— Ja, het doet pijn, maar dat kan mij niet schelen. Ik wil hier niet blijven liggen. Ik heb iets te doen dat geen uitstel duldt...

De dokter vestigde zijn doordringende ogen op de patiënt, streek met zijn bruine, tengere vingers over zijn spitse baard, en bromde iets voor zich heen.

Hij draaide zich om, stapte op het kleine, ronde tafeltje toe, waarop hij een lederen trousse had neergezet, voorzien van uitnemende, moderne doktersinstrumenten.

Met de rug naar de Hindoe toegekeerd vulde hij een injectiespuitje uit een kleine flacon, gevuld met een kleurloze vloeistof, trad toen op het bed toe, en zei vriendelijk:

— Laat ik je pols eens voelen.

Zonder achterdocht hief Gandara zijn bruine arm op, en het volgende ogenblik had hij een fijn prikje even boven de elleboog beet.

— Nu zul je wel rustig worden, zei de dokter laconiek, terwijl hij het spuitje weer wegborg. Je mag op dat been volstrekt niet lopen, want dat zou een infectie ten gevolge kunnen hebben en dan zou ik het misschien moeten afzetten. Apropos, zijn hier muizen?

Gandara, die vaalbleek was geworden bij de gedachte, dat hij misschien een been zou moeten missen, schudde het hoofd en antwoordde:

— Neen, hier zijn geen muizen.

— Zo, het klonk toch alsof er achter een van de muren geknabbeld werd. En denk er aan, Gandara, dat je minstens

enige uren blijft liggen. Trouwens, je zult wel moeten, voegde hij er, in zich zelf grinnikend aan toe, terwijl hij de trousse opnam.

Bij de deur gekomen wendde hij zich nog eens om en zei:

— Ik moet nu enige patiënten gaan bezoeken maar daarna kom ik nog eens naar je kijken.

— Is het gevaarlijk dokter? vroeg Gandara bevend.

— Neen, tenminste dat geloof ik niet. Maar ik moet erkennen, dat ik iets dergelijks nog nooit heb gezien, als gevolg van een scherfwond.

Hoofdschuddend ging de geneesheer weg, met in zijn hart de erkenning, dat hij van deze eigenaardige zwellung van het been, dat zo hard leek te worden als steen, volstrekt niets begreep. Opzwellingen waren meestal week en gemakkelijk met de duim in te drukken, terwijl hier de huid geheel grijs werd onder de knie. Een vreemd geval...

Hij was voornemens er een collega bij te halen, want hij meende, dat het been af gezet moest worden.

In de slecht verlichte gang, zag hij een andere Hindoebediende, die zich dadelijk onderdanig tegen de muur drukte, en diep voor hem boog.

Hij lette niet op de man, maar ging verder, een zonderlinge indruk makend met zijn witte helmhoed, die van Europees model was, en zijn lang, wit gewaad, met de gordel om het middel, dat Indisch was.

De bediende luisterde even naar de wegstervende voetstappen, keek links en rechts de smalle gang in, opende toen haastig de deur van Gandara die de ogen gesloten had, het ternauwernood bemerkend. Met moeite opende hij zijn ogen, en vroeg op slaperige toon:

— Wat wil je, Nashi? Laat me met rust, ik ben moe, en ik heb erge pijn.

— Dat is je eigen vervloekte schuld. Gandara, bromde de ander. Wat behoefde je in de kamer van de Giaurs te loeren, nadat alles gedaan was?

— Zo, was alles gedaan? vroeg Gandara honend. Zijn zij dood, de robijnen dieven? Zij, die het Oog van Vishnoe stalen, het heiligste wat er is?

Nashi maakte een gebaar van ongeduld, en zei, dicht op de rustbank toetredend:

— Ik begrijp je wraakzucht niet. Wat kan ons de dood van die lui baten, nu je de robijn hebt?

— Vishnoe vraagt een offer, zei Gandara fanatiek, terwijl zijn ogen als van een wild dier fonkelden. En ik, ik wil ook mijn offer. Een van hen heeft mij gewond, de dokter sprak van afzetten van mijn been. Ik wil wraak.

— En ik wil heel iets anders, hernam Nashi droog. Luister goed, Gandara, en gebruik je verstand, al die nutteloze wraakgedachten helpen je niets. Luister je? Het lijkt wel alsof je wilt gaan slapen.

— Ik voel mij ook slaperig. Maar ik wil niet slapen... Ik wil opstaan ik wil lopen.

Gandara deed een vruchteloze poging om zich op te richten en zonk zwaar neer terug op de dunne matras, waarmee de rustbank bedekt was.

— Opstaan?... Lopen?... Je zou zelfs geen vlieg kunnen verjagen, zei Nashi minachtend. Luister. Wat wilde je doen met de robijn, die wij hebben afgenomen van de giaur?

— Vraag je dat nog? Ben jij een Hindoe? Ben jij een waar Brahmaan? Zo gauw ik kan breng ik de steen naar de Hoge priester van de grote Moskee. Ik zou dat reeds gedaan hebben, als die vervloekte giaur mij niet in het been had geschoten.

Nashi keek met half dichtgeknepen ogen aan, haalde zijn smalle magere schouders op, en fluisterde:

— Welk voordeel zou ons dat opleveren?

— Wij zouden er de eeuwige zaligheid mee verwerven, antwoordde Gandara met koortsachtige, fanatiek gloeiende ogen.

Nashi haalde opnieuw de schouders op en hernam:

— Ik heb een ander voorstel. Luister goed, Gandara.

Zoëven sprak een rijke Amerikaan in de vestibule over de robijn. Weet je wat hij er voor zou willen betalen? Honderdvijftig duizend dollars. En wat

zou de Hoge priester je geven? Niets anders dan zijn zegen, en wat zou die je opleveren? Een zegen kun je niet verkopen. Maar als wij de Amerikaan de steen verkopen, dan zijn wij rijk, Gandara, rijker dan wij ooit hadden kunnen dromen.

— Hond, bromde Gandara, terwijl hij zijn best deed om zijn vuist te ballen. Nooit, versta je? Eerder zou ik willen sterven. Ga heen, en laat me met rust. Je krijgt de robijn niet. De heilige steen, die ik nauwelijks durfde aanraken. En kom me niet meer onder de ogen, want als ik eenmaal genezen zal zijn dan zal ik wraak nemen.

Nashi stond langzaam uit zijn gehurkte houding op, en staarde met zijn gluiperige ogen naar de man die daar machteloos neerlag op zijn matras.

Hij glimlachte minachtend, en liep onhoorbaar naar het witte baadje van Gandara, dat aan een koperen haak was opgehangen. Het scheen neergetrokken te worden door een zwaar voorwerp in een der zakken.

Nashi stak zijn hand in die zak, en nam er een revolver uit.

Hij verschoof een bijna onzichtbaar uitsteekseltje, en in de kolf klapte een rond dekseltje open.

Een zacht honend gelach deed hem omkijken.

— Zoek maar, verraderlijke hond, zei Gandara hees.

Nashi keek in de ledige opening, en klapte het dekseltje dicht.

Met de rug naar Gandara toegekeerd stak hij de hand in de plooiën van zijn lendedoek, en trok ze weer terug, gewapend met een korte dolk. De kling was nog geen handbreed lang, en sterk gekromd. In de hand van een geoefend man was het een te vrezen wapen.

Met die dolk in de vuist draaide hij zich langzaam om, maar Gandara zag het niet want diens ogen waren gesloten. Hij lag op zijn rug.

— Geef je de robijn vrijwillig? vroeg Nashi, met sissende stem.

Hij kreeg geen antwoord. Hij deed sluipend een stap naderbij, en hief de dolk op. En toen pas zag hij dat

Gandara in een vaste slaap verzwonden was.

Klaar om toe te stoten hief Nashi met de linkerhand een arm van Gandara op, maar dat lichaamsdeel viel slap neer, toen hij het weer losliet. Grinnikend begon de schurk het vertrek te doorzoeken. Er was maar een wandkast, en daar hingen slechts wat lappen, een hoofddoek, en op de grond stonden een paar sandalen. Met aapachige vlugheid gleden de vingers van Nashi overal in en tussen, maar hij vond niets. Plotseeling scheen hem iets in te vallen. Zonder zich te bedenken trok hij de lende-doek van het lichaam van Gandara en schudde het minimale kledingstuk uit. Niets... Toen trok hij het spiernaakte lichaam van de rustbank, liet het neerglijden in een hoek van de kamer, en keerde de dunne matras om. De matras was zo dun, dat de grote robijn zich daarin onmogelijk had kunnen bevinden, of hij had het moeten zien of voelen.

Plotseling verhelderde zijn gezicht, en hij hief de lichte rustbank aan de twee bamboepoten van het voeteneinde op en schudde ze even heen en weer. Een zwak rammelend geluid liet zich horen.

Met wilde krachtsinspanning trok hij een van de poten wringend en rukkend los.

Een kreet van moeilijk onderdrukte zegepraal ontsnapte hem. Uit het holle bamboe rolde iets op de grond, iets dat rood opglansde.

Nashi wierp er zich op. De robijn glinsterde met onvergelykelijke gloed op de palm van zijn hand.

Hij wikkelde de kostbare steen zorgvuldig in een lapje, dat hij van een hoofddoek afscheurde, verborg het in zijn eigen hoofddoek, schoof de poot zo goed mogelijk weer onder de bank, wierp er de matras op, en sleurde het schijnbaar levenloze lichaam van Gandara erop.

Toen maakte hij dat hij wegkwam, nadat hij even het geritsel had gehoord, als van een muis.

Het was echter geen muis, maar een menselijk wezen, dat in een vrij onge-

makkelijke houding op de vloer lag uitgestrekt van de lage vliering boven het kamertje van de Hindoebediende, en die luisterde naar de naam Charles Brand.

Hij had met zijn zakmes een kleine opening in de planken vloer weten te maken, en had juist het laatste gedeelte van de vertoning beneden hem kunnen gadeslaan.

Zijn besluit was, terwijl hij uit zijn liggende houding opstond, en zijn kle- ren wat afklopte gemaakt.

— Het is jammer, zo mompelde hij, want ik geloof dat ik een minuut te laat ben. Maar wij moeten toch ons best doen, de dief te achterhalen.

Onhoorbaar verliet hij de vliering, daalde langs een smal bamboeladdertje af, naar de logeerkamer en vond daar Raffles, aan wie hij in enkele woorden mededeelde wat hij net nog had kunnen waarnemen.

— Die Gandara mag van geluk spreken, dat hij bijtijds is ingeslapen, zei Raffles, zijn medeplichtige zou zeker niet gearzeld hebben, hem met zijn dolk van kant te maken, om de steen in zijn bezit te krijgen.

— Maar moeten wij niet beletten, Edward, dat die al te ijverige dokter het been gaat afzetten? vroeg Brand. Die Hindoe mag het dan op ons leven hebben voorzien het is toch een beroerd idee, dat men hem zonder noodzaak een been zou gaan afsnijden.

— Dat zal ook niet gebeuren, Charles wees maar gerust. Binnen een kwartier zal dat been weer normaal zijn; laat het maar aan mij over. Probeer liever die Nashi terug te vinden, voor hij zich in verbinding heeft kunnen stellen met Skuttle, want dat zou de zaak veel ingewikkelder maken. Aarzel niet om de kerel met je revolver te dreigen, als je hem soms alleen aantreft, want hij zal het niet wagen, luid om hulp te gaan roepen. Waar is Henderson?

— Dat kun je wel begrijpen: hij is onmiddellijk naar het vliegveld teruggekeerd, om de voorbereidende maatregelen te treffen voor het herstel van onze vliegmaschine.

— Ga nu maar en zie dat je die Nashi te pakken krijgt.

Maar Nashi was nergens te ontdekken, noch in het hotel, noch in de onmiddellijke omgeving. Waarschijnlijk hield hij zich ergens schuil, en beloerde de terugkomst van Mr. Ike Skuttle.

Toen Raffles en Brand omstreeks

twee uren later aan de lunchtafel het stralende, trotse gezicht van het echtpaar Skuttle ontwaarden, toen wisten zij al genoeg: de sluwe Hindoe had de Amerikaan weten te vinden, en het Oog van Vishnoe was al in andere handen overgegaan.

HOOFDSTUK V

ALWEER EEN PRIK

Dat er kwaadwilligheid in het spel was geweest bij de brand van de hangar kon geen ogenblik worden betwijfeld. Men slaagde er echter niet in, de dader te vinden, en Raffles dacht er niet aan de politie op het goede spoor te brengen. Want dat de brand was aangesticht door Gandara of een van zijn helpers, dat stond voor Raffles vast. Het was een onderdeel van het wraakzuchtige plan, de blanke zwaar te straffen voor het feit, dat hij, op welke wijze dan ook, in het bezit was geraakt van de heilige steen. Voorts zou het hen natuurlijk beletten, zich althans in de eerste dagen van hun toestel te bedienen.

Raffles, die zo spoedig mogelijk zelf

de schade was gaan opnemen, raamde, dat er zeker wel zes dagen zouden verlopen, voor een nieuwe schroef en een geheel nieuw onderstel waren aangebracht. Het was een groot geluk te noemen, dat de hitte toch niet voldoende was geweest om de stalen cylinders met het geheimzinnige gas, hetwelk de beweegkracht leverde, te doen springen.

Eén ding begreep Raffles nog steeds niet, en dat was de raadselachtige snelheid, waarop de Brahmanen hier in Calcutta ontdekt hadden, dat juist hij en Brand de robijn bezaten, en met een vliegmaschine waren gearriveerd. Maar de Hindoes hadden het geweten, dat was nu wel zeker, en al bezaten Raf-

fles en Brand de robijn niet meer, zij zouden zich in acht moeten nemen voor de wraakzuchtige Brahmanen.

Er was nog iemand anders in het hotel die zich over iets verwonderde, en dat was de Hindoe-geneesheer, die tegen het lunchuur met een collega Gandara weer was gaan bezoeken, en hem wel in diepe slaap had gevonden, maar tevens met een geheel geslonken been, dat er uitzag, alsof er nooit iets aan gemankeerd had. Zelfs de wond, welke door de glasscherf veroorzaakt moest zijn, was ternauwernood terug te vinden.

De geneesheer kon zijn instrumententas dus dicht laten en vertrok hoofdschuddend.

Nashi was onvindbaar. Raffles en Brand hadden hem niet meer terug gezien sedert de ochtend, maar Raffles nam zich stellig voor, Ike Skuttle daarentegen geen kans te geven, zich aan zijn toezicht te onttrekken.

— Dat hij de kostbare steen reeds in zijn bezit had was nog niet zeker, want honderd vijftig duizend dollar is zelfs voor een multimiljonair toch nog een vrij groot bedrag, en misschien moest die som eerst worden los gemaakt.

Iedere onzekerheid echter was des avonds verdwenen; er was namelijk die avond een feest van de Britse Club in een der grote zalen van het hotel. Met gulle hand waren uitnodigingen rondgezonden en ook de gasten van het hotel behoorden natuurlijk tot de invité's.

Omstreeks tien uur in de avond deed Mrs. Skuttle haar intrede in de verblindende glans van haar zorgvuldig bijgewerkte schoonheid, zoals Brand het minachtend uitdrukte, en tot die glans droeg niet weinig bij de enorme robijn, die tegen een hoge betaling door een Engels juwelier nog diezelfde dag in een vatting van goud was gezet, en bevestigd aan een gouden kettinkje.

En zo prijkte nu het Oog van Vishnoe als een buitensporig grote bloeddruppel op de blanke boezem van mevrouw Skuttle, en stak oogverblindend af tegen het zeegroen van haar kostbaar avondtoilet.

Haar echtgenoot droeg een tuxedo, een costuum, dat het midden houdt tussen een smoking en rok, met veel diamanten in overhemd en manchetten, en blonk letterlijk van trots wegens het bezit van zoveel schoonheid.

Natuurlijk waren er in de zaal niet enkel Europeanen, maar ook Indiërs uit de hogere kasten. Dezen keken ook naar de robijn, maar met geheel andere ogen dan de blanken, en als Mr. Skuttle precies had geweten, wat de blikken van hun ondoorgrondelijke ogen verborgen, dan zou zij zich misschien toch niet erg op zijn gemak hebben gevoeld, ondanks de tegenwoordigheid van een aantal officieren, behorende tot het garnizoen.

Raffles echter begreep het onmiddellijk. Er waren Brahmanen onder de inlanders, sommigen zeer hoog geplaatst, velen bijna reeds geheel tot Europeanen geworden door een verblijf van vele jaren buiten hun land, maar allen van hoog tot laag, moesten het bestaan van de heilige robijn kennen, en zouden zich nu zeker met grote verbazing en verontwaardiging afvragen, hoe het mogelijk was dat die nu de boezem versierde van de vrouw van een Amerikaanse parvenu.

Maar een Hindoe of een Brahmaan geeft in het openbaar nooit uiting aan zijn innerlijke gevoelens. Hij heeft echter een voortreffelijke memorie en zijn wraakzucht is groot.

Mr. Skuttle wist van dit alles niets af en liep trots als een pauw rond, gretig zijn oren openend voor de klanken van bewondering uit de mond der mannen, en zich verknoukelend over de blikken van nijd en afgunst van de lieve dames.

— Er is iets dat ik toch niet goed begrijp, zei Brand, die naast Raffles tegen een der vijf pilaren leunde, die de zoldering schraagden van de grote feestzaal van het hotel.

— En dat is? vroeg Raffles glimlachend.

— Hoe durft die Skuttle eigenlijk zo te koop lopen met zijn bezit?

— Wel, zijn vrouw ziet er werkelijk

niet zo kwaad uit, op enige afstand.

— Ik heb het niet over zijn vrouw; ik heb het over de robijn, zei Brand. Er bestaat toch altijd nog zoiets als politie. De steen werd gestolen, Skuttle kocht dus gestolen goed, dat is heling, en als zodanig strafbaar.

— Waar is de man, die moet bewijzen dat de steen gestolen werd?

— Wel, hij werd aan Gandara, en in eerste instantie aan ons ontstolen, zei Brand verontwaardigd.

— Zou jij dat laatste aan een commissaris van politie hier durven mededelen?

— Dat dat weet ik nog niet zo zeker, moest Brand aarzelend bekennen. Het is waar dat wij de robijn ten geschenke hebben gekregen van Radja Gandar van Mandrapora maar dat bewijzen of aantonen is een andere kwestie.

— Precies, en er is nog iets, Charles, zei Raffles met een glimlach. De politie zou ons wel eens de vraag kunnen stellen, waarom wij dan zolang gezwegen hebben over de vermissing van de steen. Waarom wij niets hebben gezegd van de nachtelijke aanslag en evenmin van onze vermoedens.

— Ja, waarom hebben wij dat eigenlijk niet gedaan? vroeg Brand.

— Beste Charles, omdat de kans om de steen terug te krijgen, absoluut verkeken zou zijn geweest. Je hebt zelf gezien hoe goed de steen verborgen was. Een van de daders kenden wij niet, en deze zou na de arrestatie van Gandara natuurlijk de steen onmiddellijk in veiligheid hebben gebracht.

— Dat heeft hij nu ook gedaan, en wel op een voor hem zeer voordelige wijze, zei Brand spijtig. Waar zou die Nashi zich nu ophouden?

— Stellig nog hier in de stad, maar op een behoorlijke afstand van dit hotel, amice, wees daar maar zeker van, gaf Raffles ten antwoord.

— Geloof je niet dat hij Calcutta zo spoedig mogelijk zal trachten te verlaten?

— Misschien antwoordde Raffles nadenkend, maar wie kan zeggen welke belangen hem hier vasthouden?

— Zou je hem herkennen, als je hem terugzag?

— Onmiddellijk, Charles. Hij heeft een litteken dwars over de kin, het litteken van een wond, die niet goed behandeld is.

Raffles zweeg een ogenblik, en volgde Mrs. Skuttle met de blik.

Zij danste op dit ogenblik met een Engels officier, en daar deze in gala-uniform was, trok het paar niet weinig de aandacht.

En terwijl de ogen van Raffles zo door de zaal gingen, werden zij ineens getrokken door een zachte, nauw merkbare beweging van een geelzijden gordijn, dat een doorgang afsloot naar een der aangrenzende souper-zaaltjes.

Raffles was reeds zo volkomen op de hoogte van de inrichting van het hotel en van de ligging van alle vertrekken, zowel als van de gewoonten die er heersten, dat hij op hetzelfde ogenblik wist, dat er zich op dat tijdstip niemand in die kleine zaal moest bevinden. Hoe was het dan mogelijk dat het gordijn bewoog?

Hij stootte Brand onmerkbaar aan, en bewoog zich toen voorzichtig en schijnbaar doelloos in de richting van het gordijn.

Toen hij op nauwelijks tien passen afstand was, bemerkte hij duidelijk, dat er iemand door de kier van het gordijn gluurde.

Hij wist zich uitstekend te beheersen, en schoof nog wat naderbij.

En plotseling, zonder dat iemand het opmerkte behalve Brand, die al zijn bewegingen volgde, was hij achter het gordijn verdwenen, en greep bliksemsnel een Hindoe bij de tengere pols.

De man worstelde vruchteloos om los te komen, en greep met zijn linker hand naar de dolk, die hij in de rechter vuist had gehad, toen Raffles hem bij de pols vatte.

Die Hindoe was Gandara. Hij had, behalve zijn hoofddeuk niets anders aan dan een lendedoek.

Hij wilde met de linkerhand toestoten, maar Raffles, die enige tijd judoles-

sen gevolgd had, nam hem in de wurg-greep, en de Hindoe liet de dolk los, die met de scherpe punt in het parket van de vloer drong.

— Zeg eens, vriendje, ik zou je aanraden om rustig te zijn, zei Raffles bedaard. Het is nu meer dan voldoende geweest. Wat zoek je hier?

— Dat weet je even goed als ik, vervloekte giaur, siste Gandara, half krankzinnig van drift, en trachtend, de dolk uit de vloer te trekken. Ik moet de heilige robijn hebben, al zou het mij het leven kosten.

— Dan ben je aan het verkeerde adres, hoor, ik heb de steen niet. Wat zou je er mee doen, als je hem te pakken kreeg?

— Teruggeven aan de hogepriester, opdat hij weer geplaatst zou kunnen worden in het geheiligde gelaat van Vishnoe.

De stem van de Hindoe was hees van hartstochtelijke geloofsijver.

— En waarom stond je hier te loeren, met die dolk in je vuist?

De Hindoe wierp hem een boosaardige blik toe, en antwoordde, nog altijd met het schuim op de lippen:

— Ik zou je die dolk in de rug hebben gestoten, als je toevallig onder het bereik van mijn hand zou zijn gekomen.

Maar ook Nashi zou het zo vergaan, als hij hem maar in handen zou kunnen krijgen.

Raffles slingerde de Hindoe van zich af en trok de dolk uit het hout, voor Gandara weer overeind was gekomen, waarna hij het wapen in zijn rokzak liet glijden.

In dolle drift wilde de Hindoe zich op hem werpen, maar Raffles greep zijn lendedoek, en schudde hem heen en weer zoals men het een kleine hond doet, en zei op gedempte toon:

— Nu is het genoeg geweest. Maak dat je wegkomt en kom mij niet meer onder de ogen, of ik neem andere maatregelen.

— Ik moet de robijn hebben, herhaalde de Hindoe seker. Je zult mij niet

kunnen beletten, hem aan die vrouw te ontnemen, of je zou mij moeten doden.

Raffles keek de man eens aan, en zag, dat hij het meende, en dat hij zelfs in staat zou zijn in een volle zaal, met zijn dolk gewapend op de vrouw toe te stormen, en haar de robijn van de hals te rukken.

Wilden zijn plannen gelukken, dan moest Raffles zich tot iedere prijs van deze woesteling ontdoen.

Hij liet een kort, waarschuwend, zacht gefluit horen, en in een oogwenk stond Brand naast hem, die zich reeds ongerust begon af te vragen wat er gaande was.

— Deze man is te lastig, zei hij koeltjes tot zijn vriend. Hij zou mijn plannen in de war kunnen sturen. Je hebt immers het spuitje bij je?

— Ja dat draag ik bij mij, zoals je mij gezegd had.

— Geef hem dan een flinke prik terwijl ik hem vasthoud, zodat hij voor een paar dagen genoeg heeft.

Dit korte gesprek was in het Italiaans gevoerd opdat Gandara niet zou begrijpen wat men met hem voorhad.

Maar toen Brand het fijne spuitje snel uit het zilveren etui had genomen, en de Hindoe zag wat het was, opende hij de mond om te gaan schreeuwen.

Nog juist bijtijds legde Brand hem met kracht de hand op de mond, kneep tegelijk zijn neus met twee vingers dicht, en gaf hem tegelijkertijd een prik met het spuitje in de naakte bovenarm.

— Onze vriend Gandara zal wel vinden, dat aan al dat geprik geen einde komt, zei Raffles met grimmige spot, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Houd nog even zijn mond dicht, Charles.

Lang behoefden de twee mannen zo niet te staan. De uitwerking van het verdovend middel liet zich bijna onmiddellijk gevoelen.

Het lichaam van Gandara verslapte. En Raffles moest hem staande houden, omdat hij voelde dat de man zou vallen daar hij totaal bewusteloos was.

Raffles keek eens rond in het verlaten, kille, slechts door een paar lampen verlichte zaaltje, waar de stoelen op elkaar waren gestapeld en zei toen op zachte toon tot Brand:

— Daar in die donkere hoek.

Snel droegen zij de schijnbaar slapende man naar een donkere hoek en legden hem daar plat op de vloer. Raffles scheurde een witte rand van een opge-

vouwen dagblad, dat hij op een tafeltje vond af, en schreef er met potlood op: «Deze man is bewusteloos. Laat hem rustig een paar dagen liggen. Dan komt hij van zelf weer bij.»

Hij legde dit reepje papier dwars over de borst van Gandara, waarna de twee vrienden de zaal verlieten door een deur, die op een geheel verlaten gang uitkwam.

HOOFDSTUK VI

EEN KOSTBAAR ZEEBAD

Er waren twee dagen verlopen sedert het voorval achter het gele gordijn. Men had Gandara met zijn zonderling etiket pas de volgende ochtend bij het schoonmaken gevonden, en hem naar zijn kamertje gedragen. Daar lag hij nu opnieuw als een dode op zijn rustbank uitgestrekt, terwijl de Hindoedokter zowel als de Engelse, die bij het raadselachtige geval in consult was geroepen, op de bewusteloze neerkeken, en niet wisten wat ze er van moesten denken.

Dat de man niet dood was, kon zelfs een leek wel zien. De spieren waren slap gebleven, de pols was voelbaar, al was het dan zwak, het hart klopte. Ook de politie was er natuurlijk bijgehaald. Er verscheen eerst een politieagent, een reusachtige Sikh, met een waaiervormige baard, vervolgens een politie-sergeant, ook een inlander, en daarop een inspecteur, een Engelsman ditmaal, die heel aandachtig de witte, met potlood beschreven papierreep bestudeerde, maar er niet veel wijzer door scheen te worden.

De paar woorden die er op stonden, waren met blokletters geschreven en het was dus onmogelijk uit het hand-

schrift iets naders af te leiden. Verder ontdekte men dat de krant in de verlaten, ongebruikte souperzaal had gelegen, en veertien dagen oud was.

Maar men ontdekte niet wat Gandara scheelde, wie hem bewusteloos had gemaakt en om welke reden.

Die beide dagen had Henderson, bijgestaan door het deskundig personeel van het vliegveld zo hard als hij kon gewerkt om de Duivel der Lucht te herstellen. Een schroef was tamelijk snel gevonden, maar de reparatie van het onderstuk nam nogal wat tijd in beslag, langer dan waarop eigenlijk gerekend was. Toch hoopte Henderson reeds in de loop van de derde dag de machine zo ver hersteld te hebben, dat men er althans mee kon opstijgen, zonder gevaar te lopen, dat het onderstel bij het landen zich begaf.

Nu en dan wipte Brand naar de vliering, en keek door het kleine gat, dat hij in de zoldering had gemaakt, aandachtig naar de bewusteloze Gandara. De dosis van de bedwelmende stof was tamelijk groot uitgevallen, en het zag er niet naar uit, dat Gandara zo gauw weer tot bewustzijn zou komen.

Intussen ging het echtpaar Skuttle

zijn gang, en deed precies wat men er van kon verwachten: Mr. Skuttle reed in een prachtslee, een Chevrolet, die hij gehuurd had, door Calcutta, en ook wel naar omliggende plaatsen van enige betekenis, hield besprekingen en deed daar zaken. Dat was een saaie en vermoeiende bedoening, en mevrouw Skuttle vergezelde haar echtgenoot dan ook nooit op deze tochten.

Raffles had al gauw ontdekt dat Mrs. Skuttle haar juwelen overdag meestal bij zich droeg, in een fraai, lederen kistje, met gouden opdruk, dat in haar handtasje paste. Het kon gesloten worden met een klein sleuteltje van bijzondere vorm, maar overdag gebruikte de eigenares dat niet, doch sloot het koffertje eenvoudig met een knip. Het bevatte namelijk behalve haar kostbaarheden, die zich in een afzonderlijk vakje bevonden, ook haar toiletartikelen, haar rouge, lippenstift en poeder.

Des nachts echter verhuisden de sieraden steeds naar de safe van het hotel. Raffles was een te goed vakman om niet aldra te hebben ontdekt dat het uiterst lastig en tijdrovend zou zijn, om de juwelen uit die safe te roven. Niet alleen bevond deze safe zich diep onder de grond, maar was ook beschermd door een ingewikkeld stelsel van alarmseinen.

Raffles zou zeker wel kans hebben gezien, die moeilijkheden te overwinnen, als men hem maar een week de tijd had gegeven, maar hij had haast en hij kon en wilde zolang niet wachten. Gandara kon nu ieder ogenblik weer tot bewustzijn komen, die fanatieke Hindoe zou weer onmiddellijk met zijn grijpvingers klaar staan, en men kon de man toch niet onafgebroken in bewusteloze toestand blijven houden.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van de derde dag, en Brand was juist teruggekeerd van een kleine, geheime inspectietocht naar de vliering toen de auto van Mr. Skuttle voorreed. Een ogenblik later stapte de katoenfabrikant in, zei op korte toon iets tot de inlandse chauffeur, liet zich in de kussens vallen, en wuifde met zijn korte, dikke hand naar het hotelter-

ras, waar zijn wederhelft had postgevat die tamelijk onverschillig terugwuifde.

Mr. Skuttle zou de gehele dag wegblijven, want hij had een conferentie met invloedrijke leden van een groot katoenconcern.

Het kan niet gezegd worden, dat Mrs. Skuttle er uitzag als een treurende onbestorven weduwe. Met hupse pasjes ging zij terug naar haar kamer, kleeedde zich, en ging op het terras, aan een der ronde tafels onder een zonnenscherm zitten... wachten.

Zij zat daar nauwelijks vijf minuten of een elegant officier wipte de treden van het terras op, keek even rond, kreeg haar in het oog, en kwam snel naar haar tafeltje toe.

Hij klapte de hakken van zijn schoenen tegen elkaar, salueerde, en zei:

— Ik hoop dat mevrouw mijn brutaliteit wel zal willen verontschuldigen, maar kameraad Farrington laat zijn excuses maken. Hij is van ochtend bij een rit met zijn paard ten val gekomen en ligt nu in het militaire hospitaal. Hij weet echter hoe zeer gij er op gesteld zijt, om de plantentuin eens te zien, en ofschoon ik nog niet het genoegen had, aan u te worden voorgesteld, heeft hij mij als het ware afgevaardigd, en verzoekt u nogmaals dringend om verontschuldiging.

Mrs. Skuttle nam de officier eens goed op. Hij was jong, en knap, en zij meende zich te herinneren, dat zij de jongeman al eens eerder in de grote balzaal had gezien, maar dat kwam er minder op aan. Hij zag er veel knapper uit dan Farrington, die wat klein van stuk was, en zij was een Amerikaanse, die kon doen en laten wat zij wilde.

In een koket lachje vertoonde zij haar hele gebit, reikte hem de hand en zei:

— Het is heel vriendelijk van kapitein Farrington, in zijn toestand aan mij te denken, en mij een plaatsvervanger te zenden.

— Hoe gelukkig maakt mevrouw mij voor dat te zeggen. Sta mij toe, mij aan u voor te stellen. Mijn naam is

Treshold, Reginald Treshold, achtste regiment lanciers. Ik ben enige uren vrij van dienst en niets zal mij liever zijn, dan u onze prachtige hortus botanicus te laten zien. En dan weet ik een heerlijk plekje om te lunchen, merkwaardig en het zien overwaard. U kunt daar kennis maken met de inheemse dansen en de inheemse spijzen.

— Ik houd u aan uw woord, kapitein....

— Ritmeester, met uw welnemen, mevrouw, verbeterde de officier haar met een glimlach.

— Hoe gaan wij er heen? Te paard.

— Dat is te lastig, dunkt mij. Ik ben per auto gekomen. Dan zijn wij er eerder, want het is vrij ver. Er is een voortreffelijk zwemstrand aan een der delta's. Als mevrouw daarvan gebruik wil maken, heeft zij slechts te bevelen.

Mrs. Skuttle wierp een blik op het kleine koffertje dat voor haar op de tafel stond, en vroeg:

— Is daar gelegenheid om mijn juwelen in bewaring te geven?

— Zeker, mevrouw, antwoordde de hoffelijke officier. De restaurants daar zijn ware paleizen, en enige er van, die ik ken, hebben een veilige bewaarplaats voor geld en juwelen.

— Goed, riep mevrouw Skuttle uit. Ik vertrouw mij aan uw geleide toe, ritmeester.

Tezamen daalde het paar de trap af van het bordes, aan de voet waarvan een kleine Fiat geparkeerd stond.

Ritmeester Treshold hielp de jonge vrouw galant instappen, en nam toen achter het stuurwiel plaats.

Mevrouw Skuttle ging naast hem zitten, en nam haar kleine koffertje op haar schoot.

Nu en dan opende zij het om haar neus een weinig te poederen, en haar lippen bij te werken.

Daarbinnen fonkelde het dan telkens rood, blauw, groen en wit. Er lag een handvol kostbaarheden achteloos op de bodem van het koffertje alsof het waarde-loze rommel was.

De officier bleek op zijn minst evengoed met een auto als met een paard te kunnen omgaan. Hij stuurde het

fraaie wagentje behendig door de drukke straten van de Engelse wijk, en na een rit van een half uur ongeveer stopte hij voor een restaurant, een weinig buiten de stad gelegen, aan de oevers van een der delta's, op een lage heuvel, van welks top men een prachtig uitzicht had over de omgeving.

Het was tevens een van de fraaiste badinrichtingen van geheel Calcutta.

Er liep een uitstekend geasfalteerde weg langs het restaurant, en als men de zeven treden van het terras was opgegaan, kon men het gehele zwembad overzien, waar een vrolijk, opgewekt strandleven heerste. Dat strand was kunstmatig, maar het was daarom niet minder aantrekkelijk. Op het witte, fijn korrelige zand waren talrijke tentjes neergezet, en het was als bespikkeld met honderden strandparasols.

Het terras was vrij druk bezet, maar het tweetal kon toch gemakkelijk een plaatsje vinden.

Treshold had de auto handig geparkeerd, bij de dertig of veertig andere wagens die daar stonden, en nu zaten zij bij elkander aan een wat afgezonderd tafeltje.

Als het niet zo erg warm was geweest, zou men hier uren kunnen doorbrengen. Daarom stelde Treshold voor eerst een verfrissend bad te nemen.

Mrs. Skuttle overtuigde zich er nog eens van, dat haar koffertje al haar juwelen bevatte, sloot het, stond op, en liet zich door haar metgezel naar de beampte brengen, die belast was met het in ontvangstnemen van voorwerpen van waarde.

Mrs. Skuttle had als badpak een zogenaamde bikini bij zich, want zij pronkte graag met haar mooie figuur. Tien minuten later reeds snelden zij vrolijk naar het witte zand, en dompelden zich in het koele nat.

Ritmeester Treshold bleek ook een uitnemend zwemmer te zijn, want Mrs. Skuttle verloor hem al vrij gauw uit het oog.

De Delta-arm was bijna tweehonderd meter breed op die plek, maar het eigenlijke zwembad was veel smaller, en afgezet met witte paaltjes, door een

wit koord met elkander verbonden. Het was verboden daar buiten te gaan omdat de stroming bij het wisselen van het tij vrij sterk was.

Toen er vijf minuten verlopen waren, zonder dat mevrouw Skuttle haar cavaliër zag terugkeren, werd zij een weinig ongeduldig, na tien minuten was zij verontwaardigd, en na een kwartier nijdig.

Zij was nu niet nijdig meer, maar woedend, dat haar cavaliër haar zo schandelijk in de steek had gelaten. Die woede echter ging over in schrik, toen het haar inviel, dat de galante officier het reçu voor het juwelenkoffertje bij zich had gestoken. Dat reçu bestond uit een nog al zware, ronde, koperen plaat met een nummer er diep ingestempeld.

Aangeprepen door een hevige onrust, snelde zij naar het loket, en zag daar dezelfde onverschillige bewaarder.

— Mijn koffertje, alstublieft, zei zij kortaf.

De man, een Engelsman, stak zijn hand uit en zei laconiek:

— Uw reçu alstublieft.

— Dat heb ik niet zelf. Dat heeft de... de officier, in wiens gezelschap ik was.

— Het spijt mij, madame, maar ik geef nooit iets af, zonder overlegging van het reçu. Dat is voorschrift, weet u. Waarom wacht u niet totdat uw vriend met het reçu hier komt?

— Omdat ik niet wil wachten, zei Mr. Skuttle driftig. Ik weet niet waar hij is. Hij is nergens meer te zien. Hier hebt u een paar dollars, doet u mij het genoegen en kijkt u eens of ritmeester Treshold op het terras zit. Kent u hem?

— O ja, zeer goed, die komt hier herhaaldelijk zwemmen.

— Nu, die was bij mij.

De man keek Mrs. Skuttle verwonderd aan, en zei:

— U wil toch niet zeggen, dat de heer die in uw gezelschap was, ritmeester Treshold was?

— Ja... ja... dat wil ik wel zeggen... stamelde Mrs. Skuttle ontdaan. Daar staat zijn auto geparkeerd. U kunt de wagen van hier af juist zien.

Inderdaad kon men dwars door het vertrekje heen door het raam een groot gedeelte van het parkeerterrein zien,

en daar stond ook de kleine Fiat.

— Ja, dat is zijn wagen, zei de bewaarder, maar de heer die bij u was, ken ik niet. Ritmeester Treshold was het zeker niet.

Mrs. Skuttle uitte een snerpende gil, en een ogenblik daarna was de gehele inrichting in rep en roer. Allereerst werd het kleedhokje van de officier geopend, en daar hing zijn uniform en ondergoed, en in een der zakken van zijn tuniek vond men een paar geldstukken, en het koperen plaatje met het nummer.

Dadelijk werd het stalen kastje geopend, waarin het koffertje met de kostbaarheden was geplaatst. Dat koffertje bevatte de toiletartikelen van de eigenares, maar de juwelen niet.

Toen uitte Mrs. Skuttle nog een gil, begon met haar benen te schoppen en met haar armen te slaan en viel toen volgens alle regelen der kunst in zwijm.

* * *

Wat was er gebeurd?

Een der baders was onder de afzetting doorgedoken en was met rustige, krachtige slagen merendeels onder water, naar de tegenoverliggende oever van de rivierarm gezwommen. Hij was daar dadelijk temidden van het dichte kreupelhout verdwenen. Tien minuten later kwam hij daaruit te voorschijn, liep een smalle weg op, aan het eind waarvan een grote auto geparkeerd stond. Achter het stuurwiel zat Raffles.

Diens scherp oor ving dadelijk het geritsel van de takken op, en hij begroette de zwemmer met een vergeoegde hoofdknik en de vraag:

— Alles goed gegaan, Charles?

Inplaats van te antwoorden hield de zwemmer zijn hand voor zijn mond, en in zijn handpalm gleden daaruit achtereenvolgens enige fraaie en kostbare ringen, benevens de heilige robijn.

— Het is prachtig gegaan, zei Brand, die in de warme lucht gauw opgedroogd was. Liggen mijn kleren hier ergens?

— In de auto. Je hebt ze maar aan te trekken, amice.

Charles Brand stapte in de grote wagen, en begon zich kalm te kleden.

HOOFDSTUK VII

DE PLUNDERING VAN NASHI

Diezelfde namiddag was het geheim van de diefstal uit het koffertje opgelost, al had men daarmee nog de juwelen niet terug.

Het was wel degelijk de auto van Treshold geweest, die brutaalweg vroeg in de ochtend uit de garage was gehaald door een ritmeester in uniform, die een sleutel bleek te hebben gehad.

Hoe de juwelen uit het koffertje waren genomen, daar begreep Mrs. Skuttle niets van. De enige verklaring was, dat de zogenaamde ritmeester een handig goochelaar moest zijn geweest, en dat hij het kistje had geopend, terwijl Mrs. Skuttle naar het toilet was gegaan, om haar handen te wassen.

Raffles en Brand lazen de uitvoerige berichten over het geval op hun gemak in een der avondbladen, naast elkander gezeten op het terras van het hotel, waar zij gedineerd hadden.

Zij waren zo volkomen gerust betreffende de afloop van het onderzoek, dat zij kalm hun opmerkingen wisselden over het geval.

Mrs. Skuttle scheen zich van de slag nog niet geheel te hebben hersteld, maar zij was toch in de eetzaal verschenen, geheel alleen, en zeer interessant met

haar bleek, gepoederd gezicht en in haar zwarte japon.

— Zij rouwt om het verlies van haar dierbaar kleinood, had Brand spottend gefluisterd.

— Haar man zal haar wel een stel nieuwe sieraden weten te bezorgen. Hij heeft hier geld genoeg verdiend, zei Raffles schouderophalend. Ik heb er niet de minste spijt van. En dan... wat moet zulk een vrouw met zulk een robijn doen? En die andere juwelen zijn gemakkelijk te vervangen. Die Skuttle weet zelf niet eens hoe rijk hij is. Intussen wordt het voor ons nu wel zo langzamerhand tijd, Charles, het stof van Calcutta van ons af te schudden. De grond kon wel eens wat al te warm worden onder onze voeten.

Een uur nadat dit korte gesprek in een hoekje van de eetzaal had plaats gehad, hadden de gasten zich verspreid sommigen waren naar een schouwburg gegaan, anderen naar een bioscoop, maar de meesten hadden er wegens de warmte de voorkeur aan gegeven op het terras te blijven.

Mrs. Skuttle zat kwijnend dicht bij de ballustrade, en had even te voren drie verslaggevers te woord gestaan, die het

fijne van de zaak hadden willen weten.

Omstreeks acht uur kwam de heer Skuttle terug van zijn zakenreis, en het weerzien was waarlijk hartverscheurend gelijk iedereen kon waarnemen, want het speelde zich af ten aanschouwen en ten aanhoren van een stuk of zestig hotelgasten.

Mr. Skuttle bedierf echter wel wat van 't aandoenlijk effect door enige onvervalste, knetterende Amerikaanse vloeken, waarvan hij blijkbaar een uitgebreide vocabulaire bezat.

Daarop begaven de echtelieden zich naar hun vertrekken, en men kreeg ze in het eerste uur niet meer te zien.

Mr. Skuttle had weliswaar een fortuin verloren, maar niet zijn eetlust, en hij wenste op zijn eigen kamer te dineren.

Het kon omtrent half tien zijn, toen een krachtig gebouwd man met geweldige schouders de trappen van het terras opkwam, dat slechts matig verlicht was, even rond keek, en toen naar het tafeltje toestapte, waaraan Raffles en Brand gezeten waren.

Hij bleef stram in de houding staan en zei:

— Ik kom mylord rapporteren, dat de machine geheel hersteld en voor gebruik gereed is.

De omzittenden, die het hoorden, begrepen hier niet veel van, maar Raffles en Brand des te beter, en zij waren er dankbaar voor. Zij zouden nu tenminste kunnen vertrekken wanneer zij wilden, al was het nog diezelfde avond.

— Dank je James, zei Raffles. Misschien vertrekken wij spoedig.

Hij was opgestaan, nam de reus een weinig terzijde, en vroeg op zachte toon:

— Het komt me voor, alsof je nog iets meer te zeggen had, James. Wat is er?

Henderson keek omzichtig om zich heen, en antwoordde toen heel zacht:

— Toen ik hierheen ging, mylord, kwam ik door de havenwijk, en kon de weg niet meer vinden; ik heb er naar moeten vragen. Het was een doolhof van sloppen en stegen, en daar heb ik ergens die kerel zien rondzwerfen; was zijn naam niet Nashi?

— Ben je er zeker van? vroeg Raffles op levendige toon.

— Ik geloof niet dat ik me heb vergist, mylord. Al die Hindoes lijken op elkaar, maar die vent had een litteken over zijn kin.

— Dat klopt. Waar was het? Zou je de plek kunnen terugvinden?

— O ja, best. Ik heb goed opgelet, dat verzeker ik u. Hij ging een soortement speelhuis binnen, het zag er uit als een opiumkit.

— Hoe lang is dat geleden?

— Nauwelijks een half uur.

— Goed. Wij gaan er meteen op af. De vliegmaschine is immers startklaar?

— U kunt onmiddellijk opstijgen, als u dat wenst.

— Zijn er nog geconserveerde levensmiddelen aan boord? Wapens? Water?

— Ik heb alles nagezien, er ontbreekt niets aan, mylord.

Raffles wenkte Brand die aan de desk ging afrekenen.

Even daarna reed het drietal naar de havenwijk.

De drie mannen hadden de voorzorg genomen, op een donkere plek buiten de stad van kleding te wisselen, want vreemdelingen die wel eens uit nieuwsgierigheid een kijkje gaan nemen in die wijken, vallen menigmaal als slachtoffer van het geboefte, dat daar huist.

Na enig zoeken vond Henderson het smalle, donkere steegje terug, waarin zijn dwaaltocht van die namiddag hem had gebracht, en waar hij Nashi plotseling had zien verdwijnen, in een bouwvallig, smal huis.

Het kostte moeite genoeg om er binnen te geraken, maar toen Raffles ten slotte een goudstuk liet zien, begon de bruine tronie achter het smalle sleufje in de deur te grijnzen, het rammelen van een zware ketting klonk, een sleutel werd omgedraaid, en de drie mannen konden binnengaan.

De portier graalde onmiddellijk naar het goudstuk, fluisterde een waarschuwing in slecht Engels, en wees over zijn schouder naar het andere einde van de lange, donkere gang.

Dat einde was afgesloten met een

gordijn, en ook daarbij hield een man de wacht, die eveneens zeer toegankelijk bleek te zijn voor de onweerstaanbare macht van het goud. Ditmaal was het een Chinees.

Hij lichtte het gordijn op, en de drie mannen traden een vrij groot vertrek binnen, verlicht door een viertal olielampen, en waarin ongeveer alles gedaan werd, wat men in zulk een hol kon verwachten: er werd in een hoek gespeeld met vette speelkaarten, dobbelstenen en koperen schijfjes, er werd opium geschoven, er werd gedronken...

In het rond stonden rustbanken waarop Chinezen, Hindoes en ook enkele blanken lagen, met de opiumpijp nog in hun slappe vingers.

Raffles en zijn vrienden kwamen wel net bijtijds want op het ogenblik dat zij binnentraden, stonden een stuk of zes mannen op, die hadden zitten spelen, waaronder Nashi, die niet helemaal nuchter scheen te zijn.

Toen dat troepje het vertrek door een andere deur verliet, bijna onzichtbaar in een donkere muur verborgen, zei Raffles kortaf:

— Vlug hen achterna. Die schurken hebben iets van Nashi's rijkdom gemerkt, en zijn iets met hem van plan.

Het bleek dat de deur al weer gesloten was, maar Raffles wist deze in een ommezien te openen, verborgen achter de ruggen van zijn twee metgezellen. Het volgende moment glipten zij de deur uit, en een gang binnen, alleen maar verlicht door een kaarslantaarn. Er werd aan het andere einde van de

gang druk en op hese toon gefluisterd; een deur ging open en weer dicht, en bijna op hetzelfde ogenblik klonk het doffe geluid van een worsteling, een kreet van pijn, en woede en gevloek.

Zij snelden op de deur toe, wierpen deze open en zagen in het zwakke licht van de kaars in de gang messen blinken. Henderson maakte korte metten met het half benevelde troepje. De messen werden gewrongen uit vuisten, die niet veel kracht meer bezaten en toen kon de reus het verder wel alleen met zijn vuisten af.

De reus slingerde Nashi, die uit een paar wonden bloedde, over zijn schouder en liep de gang in.

Raffles had intussen al ontdekt dat deze gang eveneens in een straat uitkwam. De deur ervan werd bewaakt, maar één enkele slag van Brand's vuist velde de Hindoe ter aarde. Een ogenblik daarna waren zij buiten in een doodlopend slop. Nashi bleek bijna het gehele bedrag dat hij van Skuttle ontvangen had, in een lederen tas op zijn blote borst onder zijn baadje bij zich te dragen.

In no time werd hij er van ontlast; zijn wonden waren, zoals Raffles direct constateerde, van weinig betekenis. Een paar repen leukoplast waren voldoende om het bloeden te stelpen. De half suffe Hindoe werd in een donker hoekje neergelegd en Raffles met zijn twee vrienden maakten dat zij weg kwamen.

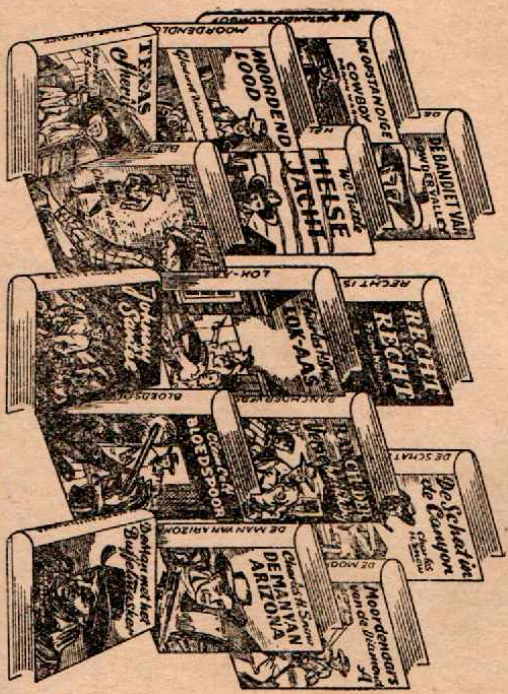
Reeds een half uur daarna raakte de Duivel der Lucht los van de grond... De terugreis was aangevangen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

Kingman de bevrijder

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

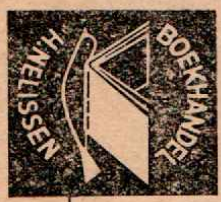

betaalbaar \$ 5,- of meer
met \$ 5,- per maand

1. Rechts is Recht } beide door
2. De Opstandige Cowboy } Frank Warner
3. Moordenaars van de Diamond-A } door Darter Bandwell
4. De Bandiet van de Powder Valley } door Peter Field
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspeer door Clem Colt
8. Ranch der Verschrikking } alle door
9. De Man met het Buitel- } Gladwell
masker } Richardson
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyon } alle door
12. De Man van Arizona } Ch. H. Snow
13. Lokas
14. Texas Sheriff
15. Bittere Haat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten \$88.50. Nu slechts \$44.25, d.w.z. de helft van de prijs. Nu slechts \$5,- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON
Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van \$ 44.25 / de 1e termijn van \$ _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. I.